

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jitky Zavřelové a soudců Mgr. Jana Čížka a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobkyně: P. N., IČO: X
sídlem X
zastoupená daňovým poradcem Rödl & Partner Tax, k.s.,
IČO: 61246115
sídlem Platněřská 191/2, Praha 1

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2016, č. j. 16063-2/2016-900000-304.7,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: A. A.

Odůvodnění:

1. Žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 21. 6. 2016 se žalobkyně domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2016, č. j. 16063-2/2016-900000-304.7 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil celkem jedenáct platebních výměrů Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 16. 2. 2016, č. j. 22425/2016-610000-32.2, č. j. 22429/2016-610000-32.2, č. j. 22437/2015-610000-32.2, č. j. 22439/2016-610000-32.2, č. j. 22447/2016-610000-32.2, č. j. 22455/2016-610000-32.2, č. j. 22458/2016-610000-32.2, č. j. 22473/2016-610000-32.2, č. j. 22486/2016-610000-32.2, č. j. 22488/2016-610000-32.2 a č. j. 22495/2016-610000-32.2 (dále jen „platební výměry“), jimiž celní úřad podle § 63 odst. 4 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do 31. 12. 2006 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) vyrozuměl žalobkyni o předpisu penále v celkové výši 2 546 985 Kč ze splatných částek spotřební daně z piva za jednotlivá zdaňovací období měsíců února až prosince 2005.
2. Žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že platební výměry neukládají žalobkyni nové povinnosti, ale jen deklarují penále, které vzniklo *ex lege* prvním dnem prodlení se zaplacením splatné daně. V odvolacím řízení lze podle rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004 – 62 (publ. pod č. 1182/2007 Sb. NSS; všechna rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz), toliko přezkoumávat, zda existuje rozhodnutí, kterým byla žalobkyni řádně sdělena daňová povinnost, zda ji žalobkyně ve stanovené lhůtě splnila a zda byla výše penále vypočtena v souladu se zákonem. Celní úřad K. vydal dne 26. 6. 2008 dodatečné platební výměry na spotřební daň z piva za jednotlivá zdaňovací období měsíců února až prosince 2005. Splatnost daně nastala podle § 18 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků 40 dnů po skončení příslušných zdaňovacích období. Žalobkyně byla platebními výměry vyrozuměna o předpisu penále za období ode dne následujícího po dni splatnosti daně za jednotlivá zdaňovací období do dne 21. 7. 2008, kdy byla Celnímu úřadu K. doručena první žádost žalobkyně o posečkání daně. Žalobkyně daňové povinnosti v zákonných lhůtách nesplnila a penále tak bylo vypočteno a předepsáno v souladu s § 63 zákona o správě daní a poplatků. K odvolací námitce žalobkyně, že došlo k prekluzi práva penále předepsat, žalovaný uvedl, že oznámením jednotlivých rozhodnutí o posečkání daně žalobkyni došlo dne 24. 9. 2008, 18. 3. 2009, 27. 5. 2010 a 28. 6. 2010 podle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků pokaždé k přerušení lhůty k vybrání spotřební daně z piva, včetně penále. Rozhodnutí o posečkání daně je totiž podle rozsudku NSS ze dne 15. 4. 2011, č. j. 2 Afs 82/2010 – 56, úkonem směřujícím k vybrání daňového nedoplatku. S vydáním platebních výměrů celní úřad správně vyčkal až do splnění splátkového kalendáře žalobkyni, neboť postupoval podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků.
3. Žalobkyně v žalobě namítla, že došlo k prekluzi práva sdělit předpis penále. Podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků lze dlužníka vyrozumět o předpisu penále nejpozději ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 – 265 (publ. pod č. 2317/2011 Sb. NSS), začne lhůta k předpisu penále plynout od data původní splatnosti daně, přičemž jde o lhůtu prekluzivní. Původní datum splatnosti spotřební daně z piva připadlo na den 9. 2. 2006,

vyrozumět žalobkyni o předpisu penále tedy bylo možné nejpozději dne 9. 2. 2012. Rozhodnutí o posečkání daně nemohla ve vztahu k penále způsobit přerušení lhůty podle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, neboť se týkala pouze úhrady samotné daně, nikoliv penále. To je potřeba posuzovat samostatně, neboť nedoplatek může vzniknout jak na dani, tak na penále. Úkon přerušující běh lhůty má účinky pouze v rozsahu částky, které se týkal, což byla v případě rozhodnutí o posečkání daně jen dlužná spotřební daň z piva. Celní úřad měl navíc podle žalobkyně sdělit předpis penále již 21. 7. 2008, tj. k datu povolení prvního posečkání, neboť mu již byly známy skutečnosti nutné ke stanovení jeho výše. Dále žalobkyně namítla, že k prodlení s úhradou daně přispěl sám správce daně, neboť žalobkyně postupovala při jejím výpočtu podle sdělení Celního úřadu K. ze dne 10. 1. 2005, který jí založil legitimní očekávání. Je obecným soukromoprávním principem, že podílel-li se věřitel na vzniku prodlení, musí nést následky svého jednání. Konečně žalobkyně namítla, že penále podle § 63 odst. 3 věty čtvrté zákona o správě daní a poplatků má charakter trestní sankce, k čemuž odkázala na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 – 57 (publ. pod č. 3348/2016 Sb. NSS). Dvojnásobná sazba penále 0,2 % nepředstavuje toliko náhradu ekonomické újmy. Mělo tak být aplikováno pro žalobkyni příznivější penále podle § 251 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“).

4. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že penále jakožto příslušenství daně sdílí její osud. V daňovém řízení se nikdy nevyskytuje samostatně, neboť je vázáno na již vyměřenou a splatnou daň. Dojde-li například ke změně daňové povinnosti, změni se *ex lege* i výše penále. Nemůže být samostatně stojícím nedoplatkem. Podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků je sdělení předpisu penále vázáno na běh promlčecí lhůty pro vybrání samotné daně, k čemuž žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2008, č. j. 9 Afs 96/2007 – 43. Nová lhůta běžící po přerušení původní se vztahuje i na předpis penále. Rozhodující je, že v dané věci nedošlo k promlčení vybrání daně, což ani není sporné. Dále žalovaný uvedl, že celní úřad neprodléval s předpisem penále, neboť postupoval podle § 63 odst. 4 věty čtvrté zákona o správě daní a poplatků. Dále uvedl, že penále podle § 63 zákona o správě daní a poplatků je objektivním zákonným následkem nesplnění platební povinnosti. Není zde žádný prostor ke zkoumání zavinění daňového subjektu nebo podílu správce daně na důvodech pozdní úhrady. Konečně žalovaný uvedl, že usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 – 57, na danou věc nedopadá, neboť se týká trestního charakteru penále podle § 37b zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 1. 1. 2007. Penále podle § 63 zákona o správě daní a poplatků má naproti tomu především náhradovou funkci, což plyne i z uvedeného usnesení rozšířeného senátu. Závěry o trestní povaze nelze činit ani z uložení dvojnásobného penále, které se odvíjelo od toho, že zkrácení daně bylo zjištěno správcem daně. Přejícná ustanovení zákona č. 230/2006 Sb. výslovně určují, za jakých podmínek má být nová právní úprava úroku z prodlení a penále aplikována.
5. Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), neboť žádný z účastníků se nevyjádřil k výzvě soudu, zda s takovým postupem souhlasí. Soud tedy má za to, že oba s tímto postupem souhlasí.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyni byla celkem jedenácti dodatečnými platebními výměry č. 2 až 12/2008 ze dne 26. 6. 2008, č. j. 13645 až 13647/08-177500-013 a

- č. j. 13649 až 13656/08-177500-013 (dále jen „dodatečné platební výměry“), dodatečně vyměřena spotřební daň z piva za jednotlivá zdaňovací období měsíců února až prosince 2005 ve výši (postupně) 149 040 Kč, 191 584 Kč, 242 548 Kč, 249 124 Kč, 309 291 Kč, 239 620 Kč, 275 588 Kč, 232 020 Kč, 193 652 Kč, 201 980 Kč a 158 193 Kč.
7. Proti dodatečným platebním výměrům podala žalobkyně dne 21. 7. 2008 odvolání, v němž současně požádala o posečkání s plněním daňových povinností do doby rozhodnutí o odvolání, popř. vyřízení mimořádných opravných prostředků. Rozhodnutím ze dne 22. 9. 2008, č. j. 20184/08-177500-021, Celní úřad K. podle § 60 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků povolil žalobkyni posečkání zaplacení spotřební daně z piva vyměřené dodatečnými platebními výměry do 19. 3. 2009. Podáním ze dne 5. 3. 2009 požádala žalobkyně o prodloužení posečkání do doby rozhodnutí o její žádosti o prominutí daně, čemuž Celní úřad K. rozhodnutím ze dne 16. 3. 2009, č. j. 4944/09, opět vyhověl a povolil posečkání se zaplacením daně do 31. 12. 2009. Rozhodnutím ze dne 26. 5. 2010, č. j. 614-2/2010-177500-021, Celní úřad K. k další žádosti žalobkyně povolil zaplacení spotřební daně z piva vyměřené dodatečnými platebními výměry ve splátkách, a to ve lhůtách od 30. 9. 2010 do 31. 12. 2015. Rozhodnutím ze dne 24. 6. 2010, č. j. 614-3/2010-177500-021, Celní úřad K. podmínky úhrady jednotlivých splátek doplnil.
 8. Dne 16. 2. 2016 vydal celní úřad celkem jedenáct platebních výměrů, jimiž podle § 63 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků vyznamenal žalobkyni o předpisu penále v celkové výši 2 546 985 Kč ze splatných částek spotřební daně z piva vyměřené dodatečnými platebními výměry, a to za dobu ode dne následujícího po splatnosti daně za příslušná zdaňovací období do dne 21. 7. 2008, kdy byla podána první žádost žalobkyně o posečkání. Napadeným rozhodnutím žalovaný dne 19. 4. 2016 zamítl odvolání žalobkyně a platební výměry potvrdil.
 9. Podle § 63 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků „[d]aňový dlužník je v prodlení, nezaplatí-li splatnou částku daně nejpozději v den její splatnosti.“ Podle odst. 2 věty první a druhé „[p]enále se počítá za každý den prodlení počínaje dnem následujícím po dni splatnosti až do dne platby včetně, a to ode dne původního dne splatnosti. Daňový dlužník je povinen zaplatit za každý den prodlení penále ve výši 0,1 % z nedoplatku daně.“ Podle odst. 3 věty čtvrté a šesté, „[b]ylo-li zkrácení daně zjištěno správcem daně, penále se vypočte podle odstavce 2 dvojnásobnou sazbou, tj. ve výši 0,2 %. [...] Penále stanovené podle tohoto ustanovení se uplatní nejdéle za 500 dnů prodlení; za každý další den prodlení se uplatní penále ve výši 140 % diskontní úrokové sazby České národní banky platné v první den kalendářního čtvrtletí.“ Podle odst. 4 „[p]enále je splatné dnem, kdy byly splněny zákonem stanovené podmínky pro jeho uplatnění. Předpis penále sdělí správce daně daňovému dlužníkovi platebním výměrem. Proti platebnímu výměru se daňový dlužník může odvolat do třiceti dnů od jeho doručení. O tomto předpisu se daňový dlužník může vyrozumět kdykoliv, pokud to vyžaduje stav jeho účtu, zejména při daňové exekuci; o předpisu se daňový dlužník zpravidla vyrozumí do třiceti dnů poté, kdy daňový nedoplatek byl zcela vyrovnán, nejpozději však ve lhůtě, v níž se promlčuje vybrání daně. Penále uvedené v platebním výměru je splatné v náhradní lhůtě patnácti dnů ode dne doručení platebního výměru, pokud nebylo již uhrazeno.“
 10. Podle § 60 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků „[n]ení-li v rozhodnutí stanoveno jinak, nepočítá se po dobu povoleného posečkání daně nebo splátek daně penále, dodrží-li daňový dlužník stanovené podmínky; uplatňovat současně penále podle § 63 a úrok podle odstavce 6 však není přípustné.“
 11. Žalobkyně předně namítla, že došlo k prekluzi práva vyrozumět ji o předpisu penále. Soud konstatuje, že problematikou prekluzivní lhůty k předepsání daně podle § 63 odst. 4 věty

čtvrté části za středníkem zákona o správě daní a poplatků se již opakovaně zabývala judikatura NSS. Rozšířený senát NSS přitom v bodě 25 usnesení ze dne 27. 10. 2015, č. j. 1 Afs 215/2014 – 56 (publ. pod č. 3336/2016 Sb. NSS), dospěl k závěru, že „*přerušením lhůty pro vybrání a vymáhání daně podle § 70 odst. 2 se přerušuje i lhůta pro sdělení předpisu penále dle § 63 odst. 4 daňového řádu z roku 1992 a tato lhůta začne běžet znovu způsobem uvedeným v § 70 odst. 2, a také konec běhu obou lhůt je shodný. Na tuto skutečnost nemá vliv to, zda se úkon přerušující běh lhůty podle § 70 odst. 2 vztahoval pouze na nedoplatek daně nebo i na jeho příslušenství (penále). Příslušenství daně (s výjimkou pokut) totiž sleduje osud daně (srov. § 58 daňového řádu z roku 1992).*“ Opak neplyne ani ze žalobkyní citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 – 265, které naopak implicitně obsahuje závěr, že běh lhůty pro sdělení předpisu penále je shodný s během lhůty pro vybrání a vymáhání daně (viz body 23 a 25 výše citovaného usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 Afs 215/2014 – 56). Není tak relevantní, že se rozhodnutí o posečkání vydaná Celním úřadem K. vztahovala jen k dani vyměřené dodatečnými platebními výměry. Rozhodující naopak je, že jednotlivá rozhodnutí o posečkání přerušila běh promlčecí lhůty k vybrání daně podle § 70 zákona o správě daní a poplatků (což žalobkyně nezpochybňuje), a tedy i prekluzivní lhůtu ke sdělení předpisu penále.

12. K polemice žalobkyně ohledně výkladu § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků lze nad rámec uvedeného jen doplnit, že nedoplatek na penále (ve smyslu tohoto odstavce), který jediný by podle jejího názoru přerušoval lhůtu k předpisu penále, ani vzniknout nemůže. Celý § 70 zákona o správě daní a poplatků se totiž věcně vztahuje jen na *daňové* nedoplatky, jak je patrné z rubriky a zejména odstavce prvního tohoto ustanovení. Jak přitom plyne z žalobkyní citovaného usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 5 Afs 35/2009 – 265 (viz bod 25), pojem daňový nedoplatek je souřadný s pojmem penále; oběma je pak nadřazený pojem daňová povinnost. Jinak řečeno, splatné penále není daňovým nedoplatkem, a tudíž vůči němu ani nemůže být učiněn úkon podle § 70 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, který by přerušoval běh lhůty. Uvedené tedy opět svědčí o tom, že § 63 odst. 4 věta čtvrtá část za středníkem zákona o správě daní a poplatků odkazuje na celý institut lhůty pro vybrání daně podle § 70 tohoto zákona, včetně podmínek přerušování – odlišný je jen následek uplynutí této lhůty, jímž je v případě předpisu penále prekluze práva jej sdělit (viz bod 24 usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 215/2014 – 56).
13. Pokud jde o související dílčí námitku, že celní úřad s vyrozuměním o předpisu penále prodléval téměř osm let, soud se plně ztotožňuje s vyjádřením žalovaného. Celní úřad postupoval v souladu s § 63 odst. 4 větou čtvrtou zákona o správě daní a poplatků, podle níž se daňový dlužník o předpisu penále může vyrozumět *kdykoliv*, zpravidla však do třiceti dnů *poté, kdy byl daňový nedoplatek zcela vyrovnán*. Je tedy zásadně na úvaze celního úřadu, kdy daňového dlužníka o předpisu penále vyrozumí, omezen je pouze výše zmíněnou lhůtou pro vybrání daně, po jejímž uplynutí již penále předepsat nelze (srov. též rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2008, č. j. 8 Afs 38/2008 – 57). Celní úřad tedy nemusel žalobkyni vyrozumívat ihned po prvním rozhodnutí o posečkání daně ze dne 22. 9. 2008. Postup celního úřadu (tj. vyčkání na splacení celé dlužné daně) byl naopak racionální a v souladu se zásadou hospodárnosti, neboť porušila-li by žalobkyně následně podmínky posečkání či splátek (§ 60 odst. 4 zákona o správě daní a poplatků), bylo by potřeba žalobkyni o předpisu vyššího penále opět vyrozumět; a naopak došlo-li by později ke zrušení dodatečných platebních výměrů či prominutí daně (čímž byly ostatně odůvodněny opakované žádosti žalobkyně o posečkání), penále by nevzniklo a muselo by

být dalším rozhodnutím odepsáno (§ 63 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků). Žalobní bod je proto nedůvodný.

14. Dále žalobkyně namítla, že správce daně nesprávným sdělením Celního úřadu K. ze dne 10. 1. 2005 sám přispěl k prodlení s úhradou daně, protože by žalobkyně neměla nést důsledky v podobě penále. Soud žalobkyni nemůže přisvědčit. Jak již bylo žalobkyni vysvětleno v napadeném rozhodnutí, penále podle § 63 zákona o správě daní a poplatků vzniká přímo ze zákona. Platební výměr, jímž je penále sděleno, je rozhodnutím deklaratorní povahy (srov. např. již rozsudek NSS ze dne 8. 2. 2006, č. j. 1 Afs 16/2005 – 63). To znamená, že při předpisu penále není dán prostor pro správní uvážení (srov. bod 33 rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011 – 82), tedy že celní úřad neměl možnost v rámci platebních výměrů výši penále jakkoliv upravit, či je žalobkyni dokonce odpustit – taková jeho pravomoc by musela být zákonem výslovně zakotvena. Proto, jak již uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na rozsudek NSS ze dne 11. 5. 2005, č. j. 1 Afs 137/2004 – 64, lze zásadně toliko přezkoumávat, zda existuje rozhodnutí, kterým byla povinnost hradit daňový dluh žalobkyni řádně sdělena, zda žalobkyně platební povinnost splnila ve stanovené lhůtě a zda bylo penále vypočteno v souladu s § 63 zákona o správě daní a poplatků. Měla-li tedy žalobkyně za to, že jí sdělení Celního úřadu K. ze dne 10. 1. 2005 založilo legitimní očekávání v určitý výklad zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů, bylo na místě, aby tuto námitku uplatnila přímo proti dodatečným platebním výměrům v příslušném daňovém (či soudním) přezkumném řízení. Případná změna výše daňové povinnosti by se pak projevila i na výši *ex lege* vzniknuvšího a celním úřadem předepsaného penále (§ 63 odst. 5 zákona o správě daní a poplatků). V nynějším řízení, jehož předmětem je pouze napadené rozhodnutí, jímž byla žalobkyně vyrozuměna o předpisu penále, však již nelze přezkoumávat správnost dodatečných platebních výměrů jakožto rozhodnutí stanovujících samotnou daňovou povinnost (srov. např. bod 12 rozsudku NSS ze dne 16. 8. 2018, č. j. 7 Afs 111/2018 – 29), čehož se tímto žalobním bodem žalobkyně *de facto* domáhá. Žalobní bod proto soud shledal nedůvodným.
15. Konečně žalobkyně namítla, že penále podle § 63 odst. 3 věty čtvrté zákona o správě daní a poplatků má charakter trestní sankce, a měla proto být aplikována příznivější právní úprava § 251 daňového řádu. Soud se s tímto názorem neztotožňuje. Z judikatury NSS plyne, že penále podle § 63 zákona o správě daní a poplatků sice představuje sankci (postih) za porušení povinnosti zaplatit daň řádně a včas, nicméně jeho základní a převažující funkcí (zejména po uplynutí 500 dnů prodlení) je paušalizovaná náhrada škody, jež by státu mohla vzniknout zpožděním daňových příjmů (srov. body 24 až 36 rozsudku NSS ze dne 28. 4. 2011, č. j. 1 Afs 1/2011 – 82). Byť ve věci řešené NSS šlo o penále podle § 63 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, tj. ve výši 0,1 %, není důvod jej odlišovat od zvýšeného penále podle § 63 odst. 3 věty čtvrté zákona o správě daní. Sankční funkce penále je sice v takovém případě nepochybně zvýrazněna, avšak ne natolik, aby se změnila samotná podstata tohoto institutu a jeho primárně reparační funkce. NSS zde ostatně své závěry formuloval obecně a neomezil je jen na penále ve „standardní“ výši 0,1 %. Skutečnost, že zákon spojuje vyšší sazbu penále se situací, kdy je zkrácení zjištěno správcem daně, je toliko odrazem principu proporcionality, neboť penále je odstupňováno v závislosti na přičitatelnosti prodlení pochybení daňového subjektu (viz bod 39 až 43 výše citovaného rozsudku).
16. Shora uvedené nebylo překonáno ani žalobkyní citovaným usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2015, č. j. 4 Afs 210/2014 – 57, neboť to se vztahuje k penále podle §

37b zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 1. 1. 2007 (viz zejména body 41 až 44), tedy k jinému institutu s rozdílnou funkcí (byť s totožným názvem). I rozšířený senát v tomto usnesení oba druhy penále výslovně odlišil (srov. bod 67). Rozhodujícími důvody, pro něž rozšířený senát shledal, že penále podle § 37b zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 1. 1. 2007 je trestní sankcí, pak zejména bylo, že jeho sazba je stanovena fixní neměnnou procentní částkou nezávislou na čase (viz bod 57) a že nevzniká ve všech případech opožděné platby, ale jen u nesprávně tvrzených daní zjištěných správcem daně, a to i v situacích, kdy žádná újma státnímu rozpočtu nevznikla (viz bod 58). Jeho funkcí tedy je především odstrašení od uvádění nesprávných údajů v daňovém tvrzení (viz bod 59). Na rozdíl od toho, penále podle § 63 odst. 3 věty čtvrté zákona o správě daní a poplatků (tedy ve zvýšené sazbě), stejně jako „standardní“ penále podle odst. 2 tohoto ustanovení, narůstá s plynutím času, po určité době (500 dnů prodlení) se odvíjí od diskontní úrokové sazby České národní banky a vzniká jen v případě neuhrazení již splatné daně. Jakkoliv byla tedy žalobkyně citelněji sankcionována za pozdní splacení daně, platebními výměry předepsané penále stále sloužilo primárně k paušalizované náhradě eventuální újmy státu. Jeho účelem naopak nebylo potrestání žalobkyně za nesprávně tvrzenou daň, jako by tomu bylo v případě penále podle § 37b zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném od 1. 1. 2007 a koneckonců i penále podle § 251 daňového řádu, jehož aplikaci žalobkyně v žalobě požaduje. Nešlo tak o trestní sankci a nelze uvažovat o použití potenciálně příznivějšího pozdějšího zákona. Rovněž poslední žalobní bod je proto nedůvodný.

17. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která byla ve věci z procesního hlediska neúspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl naopak plně úspěšný, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud tedy rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 4. ledna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
předsedkyně senátu